II.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Foranstaltninger til at modarbeide den venerische Smittes Udbredelse.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg den 15de Januar 1874).

Efter de Oplysninger, som foreligge angaaende den betænkelige Udbredelse af de venerische Sygdomme her i Landet og navnlig den stadige Tiltagen af den farligste Form for disse, den konstitutionelle Syfilis, samt da det maa anses givet, at den hemmelige Prostitution er den fornemste Bærer og Udbreder af denne Ulykke for Samfundet, er det klart, at Hensynet til den offentlige Sundhed fordrer en kraftig Indskriden fra Autoriteternes Side, for at virke begrændsende og hæmmende over for den bestaaende Tilstand. Naar den gjældende Lovgivning (Lov af 11te Februar 1863 § 8 og 4de Februar 1871 § 2 c) derhos, som det antages, ikke giver Administrationen Ret til at fastsætte kontrolerende Bestemmelser for de Fruentimmer, som overbevises om eller mistænkes for hemmelig at drive Prostitution, men alene tilsteder at bringe saadanne Bestemmelser til Anvendelse med Hensyn til Fruentimmer, som give sig ind under den offentlige Prostitution, forekommer det Udvalget nødvendigt, at Lovgivningsmagten træder til for at lægge en saadan Myndighed i Sundhedspolitiets Hænder, at dette — under tilbørligt Hensyn til det Humane og til Individernes personlige Frihed — sættes istand til ved de hensigtsmæssigste og kraftigste Midler at værne Samfundet mod de Farer, som true det gjennem Prostitutionen, og som vedblivende ville blive baarne frem af denne, saalænge det Offentlige ikke imod den ukontrolerede Prostitution har andre Midler til sin Raadighed end Straf.

Under de omfattende og omhyggelige Forhandlinger, som ere gaaede forud for det foreliggende Forslag, ere forskjellige Foranstaltninger i den nævnte Retning bragte under Omtale, af hvilke Forslaget har optaget tvende, nemlig tvungent Tilsyn og tvungen Indskrivning under Prostitutionen, og Udvalget kan med enkelte Ændringer, som nedenfor nærmere skulle blive omtalte, være enig i de i saa Henseende i Lovforslaget opstillede Regler. Men foruden disse bør der næppe ifølge en saadan Lovs Formaal savnes en Bestemmelse om, at Enhver, der lider af venerisk Sygdom, under Straffeansvar skal sørge for sin Helbredelse. Den gjældende Lovgivnings Bestemmelser derom ere ikke klare; i hvert Fald er det givet, at en saadan Forpligtelse ikke paahviler alle Individer i Samfundet, og man anser det tilstrækkeligt i saa Henseende at henvise til, hvad derom er anført i Bemærkningerne Pag. 5 og 6. Udvalget har ikke overset, at det nævnte Spørgsmaal alt er kommet frem i § 63 i det Rigsdagen i indeværende Samling forelagte Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen; men man tillader sig at formene, at et Bud, der tilsigter at modarbeide Udbredelsen af Smitte ved at gjøre det til Pligt for Enhver, der er behæftet med venerisk Sygdom, at søge Lægehjælp, rettest har hjemme i nærværende Lovforslag og bør blive til Lov samtidig med de øvrige Forholdsregler, der fastsættes mod dette Onde, uden at gjøres afhængig af Vedtagelsen af en Lov om det offenlige Fattigvæsen. Endvidere synes det naturligt, ved Siden af Forpligtelsen til at give sig i Kur, at nævne den i Øvrigt efter den gjældende Lovgivning alt bestaaende Ret, Enhver har til at begjære sig tagen under Kur for offentlig Regning.

Ihvorvel en almindelig Forpligtelse for Enhver, der lider af venerisk Sygdom, til at lade sig helbrede ikke udelukker, at Kuren kan foretages af en privat Læge og som Følge deraf ogsaa i den Paagjældendes Hjem, findes der dog Personer, som leve under saadanne Forhold, at det maa anses mindre forsvarligt, baade af